

A világosság hatalma

Az emberiség története során számos műalkotásnak, a modern kori irodalomnak, filmnek a témáját a világosság és a sötétség harca adja (pl. Star Wars, A gyűrűk ura). Nem véletlen ez, hisz egész földi létünk, az egész teremtettség erről

szól, az alkotók, a szerzők ezt a létező valóságot akarták megragadni.

János evangéliumának 1. részében csak úgy, mint az

apostol 1. levelében szintén a világosságról és a sötétségről olvasunk. Az ember megteremtése előtt Isten először szellemi lényeket, kérubokat, angyalokat, egy másik dimenziót teremtett. Nem gépeket, robotokat, hanem szabad akarral bíró szuverén lényeket, akik közül az első, a fényhordozó Lucifer fellázadt Isten ellen. Magával ragadta az angyalseregek egyharmadát, mert Isten fölé akart kerekedni. Emiatt Isten már a kez-

detekkor elválasztotta a világosságot a sötétségtől: levetette a Sátánt a mennyből. „...láttam a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből...” (Luk 10,18). Abban a pillanatban, amikor a mennyben a sötétség felütötte a fejét, Isten azonnal elha-

tárolódott tőle. „...az Isten világosság, és nincsen Őbenne semmi sötétség” (1Ján 1,5).

A teremtéstörténetben olvashatjuk,

hogy kezdetben Isten teremtette a mennyet és a földet. Még mielőtt megteremtette volna az égitesteket, elválasztotta a világosságot a sötétségtől. A Napot, a Holdat, a csillagokat csak ezek után, a negyedik napon teremtette meg, hogy elválassza a nappalt az éjszakától, hogy legyenek meghatározó jelei az ünnepeknek. Tehát Isten már akkor elválasztotta a világosságot a sötétségtől, amikor még nem voltak világító testek.

A Biblia első sorainak olvasásakor ez alapján meg kell állapítanunk, hogy a világosság és a sötétség nem csupán vizuálisan tapasztalható. Hétköznapi szóhasználatunkban is utalunk a nem fizikai értelemben vett sötétségre, amikor pl. egy értetlenkedő, alpári emberről megállapítjuk, hogy olyan sötét, mint az éjszaka. Bár elsősorban vizuálisan vagyunk képek

sek érzékelni az égitestek, világítótestek által generált világosságot, tudjuk, hogy a láthatók a láthatatlanból álltak elő. A már korábban létező láthatatlan valóságot Isten teremtet világa csak később ábrázolta ki. Amikor Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől, az Ő uralma elhatárolódott a Sátán felségterületétől. Ez a szellemi értelemben vett elválasztás azóta is zajlik. János beszél arról, hogy az isteni világosság eljött erre a sötét golyóbisra, a Sátán uralta embervilágba Jézus Krisztusban. Az Ő személye kezdte beragyogni a sötétséget, de bár az övéi közé, a zsidók közé jött, nem fogadták be Őt, hanem a keresztre juttatták. Nem kértek az isteni világosságból. Azonban akik befogadták őt, azoknak hatalmat adott, hogy a világosság fiaivá legyenek (Ján 1,12).

Ahogy alkonyatkor egy hegytetőről letekintünk a közeli városra, s itt - ott felgyulladnak az esti fények, ugyanolyan, amikor egy - egy hívőben felragyog az isteni világosság a sötétség, a világ fiai között (Ef 5,8). Ekkor a sötétség elkezd harcolni a világosságnak ezen fényfoltjai ellen. Lesz azonban egy pillanat, amikor az idők végén ezen a sötét

földgolyóbisra, ahol egyre több hívő ragyog, egyszer csak egy isteni kézmozdulatra felkapcsolják a villanyt, és mindent beragyog Isten világossága. De ad-

dig, amíg ebben a siralomvölgyben vagyunk, a világosság harcol a sötétség ellen. Hogyan folyik a világosság és a sötétség harca benned?

János apostol azt mondja, hogy ő maga olyan dolgot hirdet, amiket látott, hallott, amit megfogott. Vitathatatlan számára Jézus Krisztus személye. Hosszú évek távlatából visszatekintve is a Világ Világosságának, a Szabadítónak vallja. Azért hirdeti Őt, hogy a világosság fiai-
nak öröme teljes legyen. Ki az, aki örül a világosságnak? Sokan. Azok, akik félnek, akik a sötétségben tapogatóznak, halálra vannak rémülve, félnek a bűneik következményeitől, akikre szellemi sötétség

borul, akik ki vannak éhezve arra, hogy támpontot lássanak. És ha felragyog előttük egy világosság fiában Isten dicsősége, akkor mindent megtesznek azért, hogy közelebb férközzenek ahhoz a világossághoz, mert tudják, hogy az életet jelent a számukra. Az Úr Jézust is sokan körülvették, kitárták szíveiket a világosság előtt. Az irigyei azonban, akik féltették a tekintélyüket, gyűlölték a világosságot. „A világosság eljött a világra, de az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszok voltak” (Ján 3,18). Ha az Úr Jézus életében ennyire tetten érhető volt, hogy sokan szerették és ugyanakkor sokan gyűlölték, akkor a ma hívő emberére is igaz ez. A világosság mindig megosztja a környezetét.

A benned felragyogott világosság azonban sötétséggé is válhat, ha hívőként nem vagy hajlandó belátni gonosz cselekedeteidet, s elkezded kerülni a hívőket. Ha engedsz a hitetésnek, elvtelenül kipártolod rokonaidat, gyermekeidet, a férjedet, a feleségedet, a bűnt, a világosság elkezd homályosodni benned. Már nem tudsz különbséget tenni rossz és jó

között. Mi a megoldás, ha elindult benned ez a rosszirányú folyamat? Kezdd el újra a világosságban járni! Az Isten világosság. Isten Szellemé pedig az Ő gyermekeiben van jelen. Kezdd el keresni az Ő jelenlétét a hívők közösségében! Ha pedig a világosságban járunk, az Isten jelenlétében, közösségünk van egymással. Magányosan nem lehetsz hívő! A világosság fiainak a közössége a garancia arra, hogy észrevedd az elhajlást az életedben. A tisztátalan a hívők között garantáltan le lesz leplezve szeretettel egy imádság, egy igehirdetés, egy bátorító üzenet, egy intelem által. De ezt vállalni kell! Az a harc, ami benned folyik - aki befogadtad és szereted a világosságot - garantáltan győzelemre van ítélve! Most még egyszer - egyszer meglankadunk, elgyávulunk, olykor tanácstalanok vagyunk, de küzdünk, mert tudjuk, hogy a harc kimenetele nem kétséges, hisz a tökéletes isteni világosság egyszer mindent végérvényesen beragyog! Ezért kelj fel, világosodjál, mert benned az Úr dicsősége megláttatik (Ézs 60,1)!

Frank Róbert, Berettyóújfalú

A megbocsátás ajándéka

„Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.” (Mt 6,14)

Szeretném ebben az írásban a megbocsátást egy olyan új szemszögből megvilágítani, ami egyrészt feladatot jelent a lelünknek, másrészt megoldást hozhat olyan területeken, ahol eddig még nem találtuk meg azt.

A fenti idézet Jézus hegyi beszédéből való. Ebben a hosszabb beszédében az Úr magasabb követelmények elé állítja követőit, mint Mózes törvénye. Első benyomásunkkal ellentétesen, ezt nem azért tette az Úr, hogy még több erőfeszítésre késztesse annak érdekében, hogy elnyerjük Isten tetszését, hanem azért, hogy megmutassa, hogy a tanításában lefektetett magas erkölcsi normák betartása csak abból fakadhat, hogy már elnyertük Isten tetszését ingyen kegyelemből, hit által. A megkapott kegyelem ugyanis nem tétlen, hanem munkálkodik abban, akié. Így a jó cselekedetek többé nem feltételei az Isten előtt való kedvességnek, hanem következményei, melyek által a jót cselekvő bizonyítja, hogy a kegyelem elnyerése számára nemcsak betanult dogmatikai tétel, hanem valóság is. Így van ez a megbocsátással is. Olyannyira, hogy Jézus több he-

lyen tanítja azt, hogy ha nem bocsátunk meg az ellenünk vétkezőknek, akkor a mi bűneink sem nyernek bocsánatot. Mintha egy láncolat fokozatait látnánk: Isten elindítja ezt a folyamatot egy bizonyos kegyelem megadásával, ami arra indít bennünket, hogy mi is kegyelmessé legyünk, ami után Isten újabb kegyelmet ad, és így tovább. Talán éppen erre is gondolt Péter, amikor azt írja: *„Növekedjete a kegyelemben...”* (2Pt 3,18) Nagyon fontos, hogy nem akadhatunk el ebben a kegyelmi láncolatban, hanem folyamatosan haladnunk kell előre. Ebben kulcsfontosságú, hogy meg tudunk-e bocsátani.

A megbocsátás klasszikus esete sem működik minden esetben olajozottan Isten népe között, sajnos. Pedig nagyon fontos lenne, ha olyankor, amikor valaki vétkezik egy másik ellen, akkor a sértett fél szeretettel intené a vétkezőt, az ennek hatására előbb fel, aztán elismerné a bűnét, majd bocsánatot kérne, és a sértett megbocsátana. Ha csak ennyi működne jól mindig, sokkal előrébb tudnánk járni a keskeny úton. Akikben elevenen él a kereszt üzenete, azok képesek ezt megélni. *„...megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasa volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is”* (Kol 3,13).

Hála legyen Istennek azért, amikor ez megvalósulhat esendő, de Krisztusra tekintő népe között!

De a megbocsátás ajándéka még más áldást is rejteget a számunkra! Vannak olyan esetek, amikor valaki áldozata lett más valaki bűnének. Ellene vétkeztek, és

szánalomra méltó állapotba került. Különösen így van ez akkor, amikor nem egy egyszerű sértésről van szó, hanem olyan esetről, amikor erőszak áldozata lett valaki. A legfájdalmasabb formája ennek talán az, amikor valakit kisgyermekkorában ért bántalmazás, amikor még mind fizikailag, mind lelkileg éretlen volt arra, hogy kivédje a támadást, és

helyesen dolgozza azt fel. Az ilyen szívszorító esetek maradandó károsodást okoznak, és bosszúért kiáltanak bennünk. Valljuk meg, amikor így érzünk, abban sok igazság van.

De közbelép a Mózes parancsolatánál is nehezebb parancsolat: „*És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panasztok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket. Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vét-*

keiteket.” (Mk 11,25-26.) Ezekkel a mondatokkal Jézus egyszer csak megfordítja a dolgok menetét. Többé nem csupán áldozat az áldozat, hanem immár felelős is azért, hogy hogyan dolgozza fel azt, hogy ellene vétkeztek. Ez terhet rak az áldozat vállaira, de fegyvert is ad a kezé-

be. Eddig tehetetlenül szenvedte kegyetlen múltja nem gyógyuló sebeit, de most végre tehet önmagáért valamit: megbocsáthat. Ha nem teszi meg, azzal maga is vétkezik, és így az esetből bűn lesz a négyzeten. De ha megbocsát, akkor azzal másodsorban feloldozza a vétkest, első sorban pedig saját magát.

Ez a megbocsátás is

történhet klasszikus módon, amikor a vétkes felismeri bűneit, és bocsánatot kér áldozatától. Nem kicsi dolog ilyenkor megbocsátani! Csak az isteni kegyelem igénybevételével lehetséges, de lehetséges, hála Istennek! De nem kell kívánni azt, amíg a vétkesben megéri a bocsánatkérés! Az áldozat könnyíthet a lelkén már hamarabb is. A megbocsátásnak ugyanis van egy elengedés része, ami nagyon fontos. Az elengedéshez nem kell a vétkes bocsánatkérése, nem kell személyes találkozás. Az

elengedés egyszemélyes folyamat, amikor az áldozat megáll Krisztus előtt és kijelenti: *„Százszázalékosan elengedem minden adósságát annak, aki gonoszságot követett el ellenem, mert Te erre tanítasz, Uram.”* Igen, erre tanít a Lukács 11,4-ben az Ige: *„És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk mindennek, akik nekünk adósok.”* Ezért lehetséges az, hogy olyan embereknek is teljesen megbocsássunk - és ezáltal felszabaduljunk -, akikkel nem lehetséges a fizikai találkozás és a dolgok rendezése, mert vagy távol élnek, vagy nem ismerjük őket, vagy már meghaltak. Ilyenkor szellemenben átélhetjük és megvallhatjuk: *„Megbocsátok, és elengedek minden tartozást Jézus nevében.”* Amikor egy ilyen elengedést követ a vétkes bocsánatkérése, akkor felemelő kifejezni számára a megbocsátást, hiszen az belül már régen megtörtént. Ilyenkor a megbocsátó már régen felszabadult a másik bűnének nyomasztó terhe alól, már régen kilépett az áldozatszerepből, a vétkező számára

viszont nagyon fontos, hogy a megbocsátás által ő maga is átélje ezt a felszabadulást. Ha az áldozat nem képes erre, akkor bűne nem kisebb annál, aki vétkezett ellene. De ha megteszi azt, hogy szívében elenged, az Isten dicsősége. Ha ezt rendezni is tudja a vétkessel, az Isten még nagyobb dicsősége.

Kedves Testvéreim! Hát nem ugyanígy engedett el nekünk a mi drága Megváltónk? *„Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.”* (Rm 5,8) Halljátok ezt?! Még nem volt lehetőségünk bocsánatot kérni Tőle, még bűneinkben tévelyegtünk; sőt, még meg sem születtünk, még nem is váltunk adósaivá, Ő már elengedte tartozásainkat! Amikor remegve járulunk Hozzá felismert és megszégyellt bűneink miatt, Ő már mosolyogva vár a megoldással. Miért ne tennénk mi is ugyanezt az ellenünk vétkezőkkel most?

Gál Lajos, Szeghalom

„JÉZUS ÍGY VÁLASZOLT: MONDOM NEKED,
NEMHOGY HÉTSZER, HANEM MÉG
HETVENSZER HÉTSZER IS.” MÁTÉ 18,22

Hitvallásaink I.

A Testvéri Szövetség mozgalom januári, szolnoki tanácskozásán szóba került, hogy a keresztény körökben is egyre inkább tapasztalható véleménypluralizmus, az akár fajsúlyos kérdésekben is meglévő jelentős véleménykülönbségek mellett és ellenére, mégis hogyan lehet közösségben lenni egymással az eltérő látáson levő testvéreknek. Miben kell a testvéri szeretetnek elfedeznie a nézetkülönbségeket, és hol az a határ, amit nem léphetünk át a szeretet nevében sem? Ebben a helyzetben teljes joggal merül fel a kérdés, hogy melyek azok a pontok, pontosabban melyek azok a hitbeli tanítételek, amelyekből nem lehet a szentekre bízott egyetemes igaz hit (Júd 1,3) csorbulása nélkül engedni. Részben foglalkoztam ezzel a kérdéssel a Szövetség újság korábbi számaiban megjelent, két részes „*Próféták, tanítók és utánzataik*” című írásomban is. Januári tanácskozásunk kapcsán azonban megfogalmazódott bennem, hogy szükséges lenne e közös alapok ismertetése. Cikksorozatomban ismertetni fogom azt a négy egyetemes hitvallást, amelyet a teljes

keresztény világ (római és görögkatolikusok, ortodoxok, protestantizmus) magáénak vall, és amelyek tagadása teljes bizonyossággal Krisztus testén kívül helyezi a tagadót, azaz kárhozatot jelent.

Itt szükséges megjegyezni, hogy az ezekben a hitvallásokban lefektetett alapok olyan axiómái a keresztény tanításnak Istenről, az ember bukásáról és megváltásáról, amelyek vallása nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Nem új tanítások megfogalmazásai ezek, hanem az apostoli hit aprópénzre váltása, köz-

érthető kifejtése, ami az evangélium szívet jelenti.

Mielőtt azonban az egyetemes hitvallásokra térnénk - különösen a hosszú és száraz szövegeket nem kifejezetten kedvelő olvasók elérése érdekében -, az athanasiusi hitvallást („Quicumque-hitvallás”) szeretném kiemelni, melynek névadója Alexandriai Szent Atanáz püspök, és legteljesebben foglalja össze az egyetemes hitvallások lényegét. Atanáz püspök egy rendkívül válságos időszakban volt az Egyház felszentelt vezetője, amikor az ariánus eretnokség (Krisztus

istenségének tagadása) olyan méreteket öltött, hogy az Egyház fennmaradását veszélyeztette. Egyetlen püspök tartott ki az igaz apostoli tanítás mellett, miszerint Jézus Krisztus valóságos Isten és valóságos ember egyszerre és egy személyben, Atanáz. Ötször száműzték, halálra keresték, és nem egy esetben biblikus csodákat átélve (pl. csónakban menekült, üldözői utolérték, de mégsem látták a csónakot, mert az Úr bezárta szemeket) menekült meg üldözőitől. Egyszer egy barátja figyelmeztette, hogy ha nem változtat tanításán, az egész világ ellene lesz. Erre azt válaszolta, akkor Atanáz is a világ ellen lesz (innen ered az „Athanasius contra mundum” – „Atanáz a világ ellen” – kifejezés).

Végül diadalmaskodott, élete végére sikerült egyesítenie az Egyházat az apostoli hitben. A róla elnevezett hitvallás a Szentháromság Istennel, valamint Krisztus isteni és emberi természetével foglalkozik. Keretes szerkezetben erősíti meg, hogy ezek az egyetemes keresztény hit elidegeníthetetlen tantételei, amelyekbe vetett szilárd és erős hit az üdvösség elengedhetetlen feltétele.

Az Athanasiusi Hitvallás

Aki idvezülni akar: mindenekelőtt szükséges, hogy megtartsa az egyetemes hitet: amelyet, ha valaki épen és sértetlenül meg nem tart: kétség nélkül örökre elvész. Az egyetemes hit pedig ez: hogy tiszteljük egy Istent három-

ságban és háromságot az egységben; sem össze nem elegyítve a személyeket: sem külön nem választva a lényeket. Mert más az Atya személye, más a Fiúé; más a Szent Léleké, de az Atyának és a Fiúnak és a Szent Léleknek egy az istensége: egyenlő a dicsősége, egyaránt örök a felsége. Amilyen az Atya: olyan a Fiú: olyan a Szent Lélek (is). Teremtetlen az Atya: teremtetlen a Fiú: teremtetlen a Szent Lélek (is). Végtelen az Atya: végtelen a Fiú: végtelen a Szent Lélek (is). Örökkévaló az Atya: örökkévaló a Fiú: örökkévaló a Szent Lélek (is). És mégis nem három örökkévaló: hanem egy örökkévaló. Amiképpen nem három teremtetlen: sem nem három végtelen: hanem egy teremtetlen: és egy végtelen. Éppen így mindenható az Atya: mindenható a Fiú: mindenható a Szent Lélek (is). És mégis nem három mindenható: hanem egy mindenható. Ezenképpen Isten az Atya: Isten a Fiú: Isten a Szent Lélek (is). És mégis nem három Isten: hanem egy Isten. Ezenképpen Úr az Atya: Úr a Fiú: Úr a Szent Lélek (is). És mégis nem három az Úr, hanem egy az Úr. Mert valamint a keresztyén igazság kötelez minket arra, hogy egyenként mindenik személyt Istennek és Úrnak valljuk: úgy az egyetemes vallás megtiltja nekünk, hogy három Istenről vagy (három) Úrról beszéljünk. Az Atya senkitől nem lett: sem nem teremtetett: sem nem nemzetett. A Fiú egyedül az Atyától van: nem lett, nem teremtetett: hanem nemzetett. A Szent Lélek az Atyától és a Fiútól van: nem lett, sem nem teremtetett, sem nem nemzetett: hanem származik. Egy

tehát az Atya, nem három az Atya: egy a Fiú, nem három a Fiú: egy a Szent Lélek, nem három a Szent Lélek. És ebben a háromságban semmi sincs előbb való, vagy utóbb való: semmi sincs nagyobb vagy kisebb. Hanem mind a három személy együttörökkévaló és együttegyenlő. Úgy, hogy mindenben, amint már fentebb mondtuk: tisztelni kell mind az egységet a háromságban, mind a háromságot az egységben.

Annak okáért, aki üdvözülni akar, ezenképpen értsen a Szentháromságról.

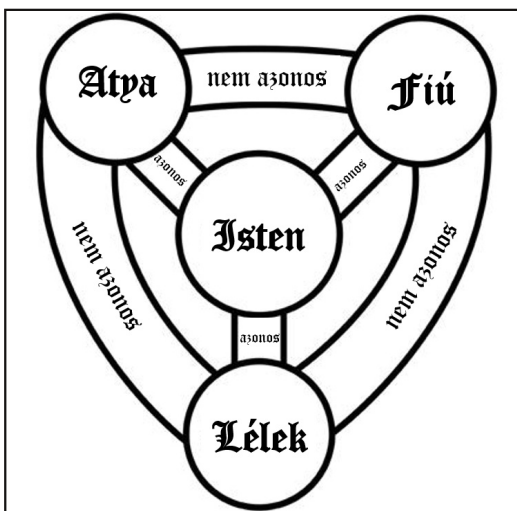
De szükséges az örök idvességre: hogy a mi Urunk Jézus Krisztus megtestesülését is hűségesen higgye. Annakokáért az az igaz hit, hogy higgyük és valljuk:

miszerint a mi Urunk Jézus Krisztus, Istennek Fia, (egyenlően) Isten és ember; Isten, aki az Atya lényéből örök időkhöz nemzetest: és ember, aki anya lényegéből időben született. Tökéletes Isten: tökéletes ember, aki okos lélekéből és emberi testből áll. Egyenlő az Atyával istenség szerint: kisebb az Atyánál emberség szerint. Aki noha Isten és ember, mindazáltal nem kettő, hanem egy Krisztus. Egy pediglen nem az istenségnek testbe való átváltozása által: hanem emberi voltának Istenbe való feltétele által. Teljességgel egy; nem a lényeg összeleplegyedése: hanem a sze-

mély egysége szerint. Mert valamint az okos lélek és a test egy ember: úgy az egy Krisztus Isten is, ember is. Aki szenvedett a mi idvességünkért: alászállott a poklokra: harmadnapon halottaiból feltámadott. Felment a mennyekbe: ül a (mindenható) Atya (Isten) jobbján. Ahonnan eljövendő ítélni élőket és holtakat. Az Ő eljövetelekor minden ember feltámad a maga testével; és számot ad kiki

az ő tulajdon cselekedeteiről. És akik jól cselekedtek, bemennek az örök életre; akik pedig gonoszok, az örök tűzre. Ez az egyetemes hit: amelyet aki hűségesen és erősen nem hisz, nem idvezülhet.

A Quicumque-hitvallás szerint

tehát az üdvösség feltétele, hogy higgyük és valljuk a Szentháromság egy Istent, Aki Atya, Fiú és Szentlélek, Aki nek mindhárom személye öröktől fogva létezik és örökkévaló, azonos módon dicső és egyenlően Isten. Emellett kell, hogy valljuk Jézus Krisztus, a Fiú Isten testet öltését valóságos emberi testben, két elválaszthatatlan és összeleplegyíthetetlen (isteni és emberi) természettel, váltsághalálát, feltámadását és ítéltre való visszajövetelét. Rendkívül fontos a hitvallást keretbe foglaló „kizárólagos-

sági” rész: aki ezt nem hiszi, nem üdvözülhet. Bár napjaink világi erkölcei az inkluzivitást, a mindenki be- és elfogadását piedesztálra emelik, a Jézus Krisztustól az apostolokon át ránk hagyományozott győzelmes hit (Júd 1,3; 1Jn 5,4) kizárólagos, az üdvösség egyedüli útja-

ként definiálja magát. Nincs más evangélium, nincs más Egyház, nincs más hit, mert definitíve nem létezhet (2Kor 11,3-4). Aki mást vall, az az antikrisztus lelkét vette, és a kárhozat gyermeke. Folytatjuk...

Jobbágy Péter, Miskolc

Örökség

„...Ha az én beszédeimet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.” (Jn 15,20)

7 éves voltam, amikor részt vettem egy pályoki gyerektáborban. Nem emlékszem, mi volt a tábor témája, mit énekelünk, még csak arra sem, kik voltak a csoporttársaim. De volt ott egy testvér, akit nem tudok elfelejteni.

Egyik nap fogtam egy nagy kötelet, aminek a végén egy nagydarab vas volt. Fogalmam sincs mit akartam vele, de biztos, hogy semmi jót. Ezt a kötelet aztán ész nélkül lóbálva vittem valahova.

Ez a testvér amikor meglátta, mit csinállok, megijedt, mert a suhogó vassal a 4 éves kislánya felé közeledtem. Szeretett volna segíteni, megállítani a bajt, de elkészt. Mihelyt észrevett, már koccant is a nagy vas a kislánya fején. Nem emlékszem, hogy elájult-e vagy nem, de biztos, hogy nagyon megütöttem.

Leütik a lányomat a szemem előtt... ke-

vés dolgot tudok elképzelni, ami ettől bosszantóbb. A testvér mérgesen megfogta a kezemet, félreállított, és alaposan leszidott. Teljesen jogosan. Az ő helyében valószínűleg pofont is adtam volna magamnak. De ő csak leszidott, és közölte, hogy elmondja ezt a szüleimnek is. Én akkoriban ettől nagyobb büntetést nem tudtam elképzelni. Nagyon féltem. Pityeregve álltam a diófa előtt, és azon gondolkodtam, most mi lesz velem. Mivel tilos volt elmennem a diófától, ezért egy darabig ott álltam, és vártam az ítéletet. Kicsivel később ez a testvér megkeresett, és maga elé állított. Sosem felejttem el, amit akkor mondott.

Azt mondta, ne haragudjak rá, sajnálja, hogy bár igaza volt, nem a megfelelő módon képviselte. Bocsánatot kért egy 7 éves gyerektől egy felnőtt ember! Na, erre igazán nem számítottam! Azonnal eltűnt belőlem minden szorongás, és fel szabadulva ugráltam lefelé a tábortűz-

höz. Nem azért, mert bocsánatot kért, hanem azért, mert megbocsátott nekem, és kifejezte felém a szeretetét.

Azóta csaknem 15 év telt el, és bár a táborból szinte semmire sem emlékszem, ennek a testvérnek a szavai mély nyomot hagytak bennem. Abban a táborban ezt az örökséget kaptam. Ennek az apukának talán fogalma sem volt arról, milyen sokat jelentett nekem ez a bocsátnatkérés. Az Úr Jézust képviselte, és az illet nem lehet elfelejteni. Nem véletlenül mondta az Úr Jézus: „Engedjétek, hogy a kisgyermekek hozzám jöjjenek...” (Lk 18,16)

Lehet, hogy kicsik még, de amit az Úrtól hallanak, az nyomot hagy bennük. Amikor visszaemlékeztem erre a történetre, megfogalmazódott bennem, hogy olyan jó lenne megköszönni a testvérnek ezt a hozzáállást. Igen, de kinek köszönjem meg? Az arcára, a szavaira, még a hangjára is tisztán emlékeztem, de fogalmam sem volt, mi a neve. Mellesleg 15 év eltelt. Hogy keressem meg? Megpróbáltam kérdezősködni a körülöttem lévőkkel: így és így néz ki, mi a neve? Senki nem tudta. Végül imádkoztam, elmondtam Istennek, mennyire szeretném megköszönni ezt, de nem tudom, kinek, és ha

jónak látja, akkor valahogy hozza elélem ezt a testvért. Pár nappal később részt vettem egy online férfi csendesnapon. Az egyik szolgálat alatt arra lettem figyelmes, hogy az egyik testvér elhúzta a szobájában a függönyt. Nem vettem volna észre, ha nem felejtette volna bekapcsolva a mikrofonját. Nem volt hangos, de épp elég volt ahhoz, hogy felhívja magára a figyelmet. Amikor odapillantottam, azonnal felismertem. Ő az!

A neve is oda volt írva. Rövid gondolkodás után úgy döntöttem, ott köszönöm meg neki, ha már úgys egy helyen voltunk. Az Úr Jézus nem félt

nyilvánosan dicsérni, és amikor csak lehetett, gyakorolta. (Lk 7,9)

Miután megköszöntem, és elmondtam a testvérek előtt, mi történt, ez az apuka legalább annyira meglepődött, mint én 15 évvel ezelőtt. Elmonda, hogyan formálta őt az Úr akkor, hogy bocsánatot kérjen. Lehet, hogy akkor fájdalmat okoztam neki, mégis azt mondta, megérte. Megérte, mert formálta az Úr őt is és engem is!

„Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és a miképpen ki - ki szeret azzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét.” (Péld 18,21)

Szilágyi Tamás, Varbó

„Adj még egy évet neki!”

Testvérből, barátból munkatárs

2017-ben megkeresett egy hidraulika-szereléssel foglalkozó fiatalember, hogy a barátnőjével szeretnének Sopronba költözni, és, hogy nem akarnék-e ott egy hidraulika szaküzletet nyitni. Bár ezzel foglalkozok már 25 éve, és van több ilyen szaküzletünk az országban, Sopron nem

szerepelt a terveim között. Mégis komolyan elgondolkodtam rajta, mivel manapság igen nehéz jó szakembert találni, és ez most adott

volt. Arra a döntésre jutottam, és azt kértem az Úrtól, hogy amennyiben sikerül hosszú távra elfogadható árban kiadó üzlethelyiséget találni, akkor nyitok ott egy üzletet, tudva és bízva az elmúlt 25 év tapasztalataiból, hogy Isten nyit és zár kapukat.

Rövid keresgélés után sikerült egy megfelelő, kiadó üzlethelyiséget találni kimondottan kedvező árban, ami Sopronban nem magától értetődő. Így aztán kibéreltük a helyiséget, és 2017. októbe-

rében megnyitottuk ottani szaküzletünket. Az üzlet azonban nem hozta a hozzá fűzött elvárásokat. Persze egy újonnan nyíló üzletnek mindig időt kell hagyni, hogy megismerjék a vevők, de itt már több év is eltelt különösebb eredmény nélkül. 2020-ban megfogalmazódott

bennem, hogy bezárom ezt az üzletet, ne termeljen veszteséget. Az üzlet sem ment, és nem is tért meg senki. Viszont az is előttem volt,

hogy 3 éve az Úr nyitotta meg ezt az üzletet (a kapukat), tőle lett ez a dolog, és most mégis zárjam be? Gondolkozva, imádkozva megosztottam ezen dilemmáimat szűkebb testvéri körben. Az egyikük azt a tanácsot adta, mint a példázatbeli vincellér: „URAM, HADD MARRADJON MEG MÉG EGY ÉVIG” (Luk 13,8; EFO). Én ezt magamban úgy fordítottam le: „Adj még egy évet neki...” Tényleg rá is dobbant a szívem, mert az előzmény is olyan volt, mint a példázatban. „Már há-

rom éve, hogy hiába keresek gyümölcsöt ezen a fán” (Luk 13,7; EFO).

Így aztán elkezdődött a „körülásás” és „megtrágyázás”. Először is az fogalmazódott meg bennem, hogy kellene egy másik munkatárs is - nem a temérdek munka és forgalom miatt, hanem, hogy szórólapokkal járja a várost -, aki jó lenne, ha keresztyén lenne. Megkérdeztem az ottani baptista gyülekezetben lévő ismerős testvéreket, hogy nem tudnának-e ajánlani valakit. Sajnos nem tudtak senkit. Sopronban ez megint csak nem meglepő, mert a lakosság nagy része Ausztriába jár át dolgozni.

Időközben tudtam meg, hogy Nagy Sándor testvérem, aki vagy 20 éve barátom, csípőprotézis-műtéten esett át, aminek következtében megszűnt a korábbi munkahelye, ahol 20 évet dolgozott. Felmerült bennem, hogy mi lenne, ha felajánlanám neki az állást? Persze sok kétely is támadt bennem: nem szakember, 20 év után egy teljesen más szakmát kellene megtanulnia, azután ott az egészségi állapota és a Sopron - Szombathely közötti 70 kilométernyi távolság, ami legalább két óra utazást jelentene a számára a lakóhely és a munkahely között. Mégis sokat vívódva, imádkozva, felajánlottam neki az állást, tudva, hogy Isten megint csak nyit vagy zár kapukat ezen a téren is. Egy bizonyos gondolkodási idő után elfogadta az ajánlatomat.

Aztán elkezdődött a tanítás. Néhány

hónap múlva bebizonyosodott, hogy a korábban ott lévő másik kolléga sokféle tekintetben nem állta meg a helyét, és a céget is megkárosította, így őt azonnali hatállyal elbocsátottuk az üzletből. Sajnos az ő rombolása miatt nem is nulláról, hanem negatív irányból kellett újfent kezdeni az építkezést. Testvérünk egyedül maradt, tényleg „be lett dobva a mély vízbe”. Bár időközben több új kollégával próbálkoztunk, de egyik sem vált be. Ami tőlünk telt, azt megtettük az ő oktatásával és az üzlet reklámozásával kapcsolatban. (Szórólap, rádióreklám stb.) Csodaként éltük meg, ahogyan meg tudta tanulni a dolgokat és az olyan szakmai kérdéseket, amihez normál esetben 1 - 1,5 év szükséges, ő kb. 6 hónap alatt elsajátította.

Persze Istené a dicsőség, „Mert nem mintha mi magunktól alkalmasak lennénk arra, hogy saját magunk eldöntsünk dolgokat, ellenkezőleg; a mi alkalmas voltunk Istentől van” (2Kor 3,5; Új Károli). Ő látta a mi szükségünket és hiányosságainkat, és egyrészt felgyorsította a tanulást, másrészt kipótolta Sanyi hiányosságait.

Hálás vagyok Istennek, hogy egyetlen vevőt sem veszítettünk el szakmai hiányosság miatt, és nem volt egy sem, akinek valamilyen formában ne tudtunk volna segíteni. Isten segítségével elkezdett „teremni” az üzlet a „ráadás évében”. Sőt 2021 év végén átfordult veszteségesből nyereségesbe! Isten csodála-

tosan működik és mutatta meg, hogy Tőle van a soproni üzlet nyitása és működtetése. Ezt egy 2021. 12. 31-re virradó tűzeset kapcsán csodálatosan meg is erősítette, amiről Sanyi barátom és kolégám fog írni. Nem tudom, meddig fog-

juk üzemeltetni ezt az üzletet, de hiszem és remélem, hogy az anyagi megélhetés mellett Isten az emberek, üzletfelek lelkének megmentésére is használni fogja ezt a telephelyet is.

Schneider Károly, Derecske

Húspultból a hidraulika üzletbe

Szombathelyen élek, ahol 43 évig az élelmiszerkereskedelemben, ezen belül a hús- és hentesáru szakterületen dolgoztam. Legutóbbi munkámat 20 éven keresztül egy hipermarket hús- és baromfiosztályán végeztem, mint osztályvezető. Megtérésem után Isten sok kedves testvérrel ajándékozott meg, akik közül néhányakkal mély lelki, baráti kapcsolatba kerültünk, ahogy 20 évvel ezelőtt Schneider Karcival is. Hosszú éveken keresztül lelki testvérként megosztottuk egymással örömeinket, harcainkat, amiket imádságban az Úr előtt közösen hordoztunk. Sokszor találkoztunk egymással lakóhelyeink távolsága ellenére is. Karcsi akkoriban indította el vállalkozását, aminek fő profilja a hidraulika és pneumatika volt. A cég árubeszerzése többek között Olaszországból történt, ami jó alkalom volt arra, hogy sokszor együtt utazzunk el az áruért sógorommal, Tomka Jánossal kiegészülve. Ilyen-

kor két napig együtt voltunk mély és szoros lelki közösségben.

2018-tól életemben nagy fordulat állt be. Fiatalkori életvitelem és a szakmai ártalom (a hús- és mirelithűtőben, sokszor -20 fokban való több órás pakolás) miatt a csípőmben előrehaladott porckopás alakult ki. Munkavégzésem sokszor erős fájdalommal járt a fizikai terhelés alatt. Isten az Ő nagy kegyelméből gondoskodott számomra egy nagy szak tudású és jóhírű ortopédsebészről. Kiderült, hogy rövid időn belül mind a két csípőmet meg kell műteni, ami után teljes felépülésre számíthatok. Munkahelyemen jeleztem főnökeim felé, hogy a műtét és a rehabilitáció kb. fél éves kiesést jelent a munkából. Bátorítottak és biztosítottak, hogy ha felépülök, akkor az eredeti pozíciómba várnak vissza az osztályra, és mindent megtesznek azért, hogy minimális fizikai terhelést kapjak. Imádságos szívvel vártuk az első műtétet

feleségemmel, de azt is, hogy kórházi tartózkodásom alatt Isten kiknek készít bizonyiságtételt az Ő szeretetéről, amit fiában, Jézus Krisztusban mutatott meg. Az Úr előttem járt, amikor súlyos állapotban lévő betegek felé adódott lehetőségem hirdetni az Ő hívó szavát. Esténként kórházi szobatársaim (akik között volt lebénult és mindkét lábát amputált is) Jézusban való hitem megvallása után

kérték, hogy imádkozzak értük is, a nap kezdetén pedig rendszeressé váltak a reggeli áhítatok a kórteremben. Isten, a szobatársaim felé meg-

nyilvánuló jó cselekedetei által a feleségemet is használta, akit emiatt Teréz anyának neveztek el. Persze Ildikó a discsőséget Istennek adta. Ezen események között az Úr Jézus gyógyító szeretete és az orvosi szaktudás által teljesen felépültem. Hat hónap elteltével ismét munkába álltam. Szeretettel fogadtak a főnökeim és a kollégáim, azonban a könnyebb fizikai terhelést legjobb szándékuk ellenére sem tudták biztosítani. Munkahelyi létszámcsökkenés miatt sokszor újra rám hárult az áruátvétel és anyagmozgatás feladata, és ezáltal a másik, még műtétre váró csípőízületem ál-

lapota rohamosan romlani kezdett. Sürgőssé vált a műtéti beavatkozás, ami az első műtét után egy évre, 2019-ben meg is történt. Isten kegyelméből ez is kiválóan sikerült, és ebben az időben is megtapasztalhattam Urunk végtelen gondviselését. Gyors felépülésem után újból eljött a munkába való visszaállásom lehetősége. Az áruház vezetősége, akik szerették a munkámat, és akikhez bizal-

mas viszony fűződött, arra számítottak, hogy egészségemet visszanyerve újból el fogom látni a rám bízott feladatot. Azonban ahogy közeledett az

első munkanap, egy egyre erősebb békétlenség fogott el. Feleségemmel az Úr elé állva abban kezdtünk megnyugodni, hogy nem kell visszamennem dolgozni. Isten előtt megharcoltam a döntést, néha mégis feljött bennem bizonytalanság. Még sohasem voltam munka nélkül, komoly megbecsülésben és egzisztenciában éltem, és ezt adjam fel? Közel a 60. életévem felé, a mai világban, merre tovább? Kérdések és kételyek fogtak el, de világossá vált előttem, hogy lelkünk ellensége, a sátán akart meggyengíteni és akart eltántorítani elhatározásomban. Az Úr Jézus azonban bátorított, mint Pé-

tert, hogy Ő az, aki a vízen jár, lépjek ki a hajóból nyugodtan, mert Ő engem is meg fog tartani.

2020 tavaszán álláskeresőként vártam az Úr további vezetését. Mivel sok szakmabeli és baráti kapcsolatom volt a városban, arra vártam, hogy közülük fog valaki megkeresni egy jó ajánlattal. Isten gondolatai azonban sokkal magasabbak az emberi gondolatoknál. 2020. május 7-én felhívott Schneider Karcsi testvérem, hogy az Úr elé vitte a soproni üzletének a bezárását, mivel az nem hoz nyereséget. Isten azonban arra bátorította a szőlősgazda példázata alapján, hogy még egy évet ő is adjon a soproni üzletnek. Elmondta, hogy az Úr arra bátorította, hogy ajánlja fel nekem a lehetőséget az üzlet forgalmának beindítására, ismerve kereskedelemben szerzett gyakorlatomat. Bár tudja, hogy szakmailag ez tőlem egy távol álló terület, de kérte, hogy imádkozzok érte. Megdöbbenve hallgattam Karcsi ajánlatát, ami számomra a lehetetlen kategóriába tartozott. Belegondoltam a műszaki jellegű munkavégzésbe, a napi oda - vissza 140 km-es Szombathely - Sopron közötti ingázásba, és úgy gondoltam, hogy ezt a felkérést nem tudom elvállalni. Elhamarkodni nem akartam a választ, hanem feleségemmel megosztottam, és imádságban az Úr elé vittük az ügyet. Másnap a reggeli igei üzenetet Spurgeon: Isten ígéreteinek tárházából című áhítatos könyvből ol-

vastuk. A Máté 20,4 volt az ige: *"Menjete ti is a szőlőbe, és ami jogosan megillet benneteket, megadom nektek"*. Régóta ismertem ezt a példázatot, melyben egy gazda munkásokat fogad a szőlőjébe. Karcsi előző nap a szőlőbe ültetett gyümölcsstelen fáról beszélt, ami számára most a soproni üzlet. Az áhítatos könyv magyarázatán keresztül azután Isten nyilvánvalóan bátorított arra, hogy fogadjam el a felkérést.

Munkába állásom után szembesültem a soproni üzlet akkori dolgozójának lelki és szellemi állapotával, aki az okkultizmus és a reinkarnáció megszállottja volt. Gátlás nélkül rombolta az üzlet fejlődését és hírnevét. Isten készített alkalmat számára a szabadulásra az evangélium hirdetése által, ő azonban elutasította azt, és tovább okozta a kárt. Emiatt meg kellett tőle válni, és betanításomat így nem ő, hanem a cég más telephelyeiről érkezett szakemberek végezték. Csodaként élem meg, hogy ennyi idősen Isten ad a számomra értelmet és tehetséget, hogy megfeleljek az új szakmai terület új kihívásainak. Hálás vagyok az Úrnak, hogy sok kedves segítőkész kollégát ismerhettem meg, akikhez mindig bizalommal fordulhatok!

Tavaly, 2021. december 31-én hajnali fél kettőkor hívott a rendőrség, hogy a katasztrófavédelem és a tűzoltóság az üzletünknel van, mert a szomszédos épületben tűz ütött ki. Kértek, hogy

menjek oda, hogy beengedjem őket, és így elkerülhető legyen a kényszerbehatolás általi nagyobb kár. Biztosítottak, hogy mindent elkövetnek annak érdekében, hogy a tűz ne terjedjen át a mi üzletünkre. Tájékoztattak, hogy a szomszéd épületet, amely üresen áll, és összeköttetésben van a hidraulika üzletünkkel, hajléktalanok felgyújtották, és két ember bent égett. Mivel nem otthon tartózkodtunk, elmondtam nekik, hogy több száz kilométer távolságra vagyok az üzlettől, és csak a reggeli órákban tudok odaérkezni. Eközben a legrosszabb gondolatok fordultak meg a fejemben, mivel tele volt az üzlet több száz liter gépekhez való olajjal és egyéb gyúlékony anyaggal. Átjárt a félelem, mivel az égő szomszédos épület fala és üzletünknek az a fala, ahol a nagy mennyiségű olajat tároljuk, közös. Kértem az Úr Jézust, hogy ha kedves előtte, akkor óvja meg az üzletet, hiszen

szem neki hatalma van a tűzön is, ahogyan a tüzes kemencében sem égtek meg Dániel barátai. Szerető Mennyei Atyánk akarata az üzlet további megtartása volt. Az Ő hatalmával megvédte az épületünket, ezzel munkámat és a cég anyagi javait. Bár a füst szaga a takarítás ellenére is érződik, de egy közeli belső felújítás után ez is rendeződni fog. Istené a dicsőség! Jelen esetben a szőlőbe ültetett gondozásba vett fán (soproni üzlet), amely még egy év haladékot kapott a gazdájától, megjelentek apró kis zöld, beérni való gyümölcsök. Ezek Isten kezében vannak, és csak Ő tudja, hogy lesz-e belőle szép érett gyümölcsöktől roskadozó fa. Akárhogy alakul is, Istennek legyen hála mindenért, de különösen az Ő kimondhatatlan ajándékáért, drága fiáért, a Jézus Krisztusért.

Nagy Sándor, Szombathely

„ÍMÉ, NEM SZUNNYAD ÉS NEM ALSZIK AZ
IZRÁELNEK ŐRIZŐJE! AZ ÚR A TE ŐRIZŐD, AZ
ÚR A TE ÁRNYÉKOD A TE JOBBKEZED FELŐL.”
ZSOLTÁROK 121,4-5

Elveszett és megtaláltatott

Hiszem, hogy az Úr élő és ható, és vannak esetek, amikor kézzelfogható módon avatkozik be helyzetekbe. Így gondolok vissza arra a napra is, amikor apósom elveszett, és végül sikerült megtalálni őt.

Apósom rákos beteg volt, amely sajnos érintette az agyat is. Időnként elfelejtett dolgokat, vagy egy egész napszak kiesett a tudatából. Szegedhez közel, Deszken, a szanatóriumban kapott kezelést, az eset 2017 novemberében történt. Az egyik napon éjjél után csöngetett a rendőrség a sógoroméknál, és megtudták, hogy Deszkről váratlanul 21:11-kor elindult egyedül Sanyi bácsi a kórházból. Tudtuk, hogy időnként zavart volt, így bárhová mehetett. Az utolsó busz 21:02-kor eljött, ezért nagy kérdés volt, merre ment. A telefonunk le volt éjszaka némítva, így csak hajnali 3 óra után tudtuk meg, hogy mi történt. Arra gondoltunk, hogy el kellene indulni Szegedre és Deszkre szétnézni, mielőtt ébred a város, hátha meglátnánk valahol Sanyi bácsit. Ám aznap fél hétre jöttek hozzánk a fiatalok, az volt a terv, hogy a férjem és egy testvér két autóval viszi őket az ifjúsági csendesnapra, Berettyóújfaluba. Sok megoldást végiggondoltunk, azt kerestük, mi lenne az Úrtól. Végül arra a következtetésre jutottunk, hogy a fiatalokat sem szeretnénk cserben hagyni, így a

férjem imádságos szívvel a csendesnapra utazott, én pedig egyedül indultam Sanyi bácsi keresésére.

Ahogy mentem az autóval, és láttam a fehérre fagyott tájat, mindenféle félelmek cikáztak át a gondolataimban. Folyamatosan csak imádkoztam, merre is menjek, megálljak-e a szomszéd városban szétnézni az ottani buszpályaudvaron, vagy Szegedre, illetve Deszkre menjek egyenesen. Kértem, hogy az Úr adjon tanácsot, mert úgy éreztem, hogy rövid az idő, és túl sok a lehetőség. Végül egy erősebb késztetést éreztem a szívemben, hogy ne vesztegessem az időt más városban, hanem a szegedi autóbusz-pályaudvaron nézzek szét. Fél hat körül érkeztem oda, sajnos azonban Sanyi bácsit nem találtam ott. Az információs ablaknál mutattam egy fotót, és megkérdeztem, hogy járt-e esetleg valahol arra az apósom. Meglepetésemre a férfi emlékezett valakire, aki később Szentesre szeretett volna eljutni. A kamerákról kérdeztem, és a biztonsági szolgálathoz irányított.

A biztonsági őr azt mondta, hogy ő egyáltalán nem látott még hasonló személyt sem arra, rendkívül elutasító volt. Miközben beszéltem, magamban imádkoztam és kértem az Úr segítségét. Váratlanul a beszélgetés végén azt mondta

a biztonsági ember megenyhülve, hogyha pontos időpontot mondok, akkor rá-néz a kamerákra. Az információnál a fér-fi, hála az Úrnak, emlékezett az időre, így tudtuk, hogy 21:30-kor járt arra az apósom. Csodaként éltem meg, hogy a több, mint 30 kameraállás felvételeit

nézve egyszer csak megláttuk az egyik kamerán Sanyi bácsit. Végül annyit megtudtunk, hogy nem szállt fel egyik buszra sem, ám nem volt egy-értelmű, hogy merre mehetett. Közben jött a biztonságiaknál a váltás, egy másik illető érkezett, aki

segítőkész volt, amit szintén az Úr munkájának láttam.

Aggódtam, hogy éjszaka vajon stoppal haza indult-e Sanyi bácsi abban az óriási ködben, papucsban és a könnyű ruházata-ban. Sajnos ekkor el kellett mennem a munkahelyemre, és a biztonsági őr ígérte, hogy mire visszajövök, addig átnézi a felvételeket. Miután végeztem a munkámmal, indultam volna vissza a Mars téri autóbuszállomásra, ám feltűnt, hogy folyamatosan közbe jött valami, később pedig sógoroméék kértek tőlem segítséget, hogy készítek egy szóróanyagot Sa-

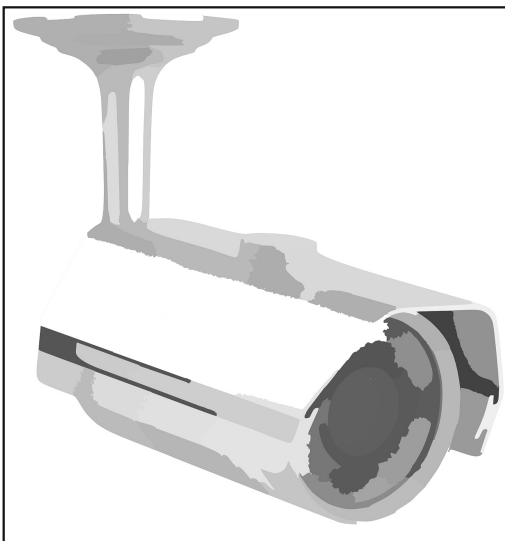
nyi bácsi fényképével. Ezután indultam volna el a munkahelyemről, ott álltam a folyosón, de nem volt békességem abban, hogy elinduljak, és ezt nem értetem. Visszamentem, és sírva imádkoztam az Úrhoz, könyörögtem segítségért. Egy kis idő után békességet kaptam ab-

ban, hogy elinduljak. Útközben be-szaladtam egy boltba, és megkér-deztem, kitehetek-e egy plakátot, amit nyomtattam apósom eltűnésével kapcsolatosan.

Közben az Úr világosan szólt hozzám, hogy emberekben bízom-e vagy Benne. Ezen

tűnődtem, miközben az állomásra tartottam. Mielőtt a biztonságiakhoz mentem, gondoltam, szétnézek a váróteremben. Ekkor földbe gyökerezett a lábam, és nem hittem a szememnek, megláttam apósom, aki a jegypénztárak előtt ült, és a pénztárcáját nézegette, jegyet szeretett volna éppen venni. Leírhatatlan érzés volt, és tudtam, hogy ez az Úr csodája, hogy ismét láthatom őt. Ekkor megértettem, hogyha hamarabb indulok el a munkahelyemről, akkor elkerülhettük volna egymást.

Mielőtt az autóhoz kísértem, szóltam a

biztonsági őrnek, hogy meglett apósom. Odajött, és mutatta a telefonján, hogy mit talált a kamerákon. Sanyi bácsi, miután nem tudott busszal továbbmenni, a taxiállomáshoz sétált. Ott egy roma ember szólította meg őt, és apósom elment az ismeretlen emberrel. Útban Deszk felé kérdezgettem Sanyi bácsit, hogyan telt az estéje, és érdekes kép rajzolódott ki, merre járhatott. Ez a roma ember elhívta valószínűleg az otthonába és kártyáztak. Tudni kell, hogy Sanyi bácsi a bátyjától sok pénzt kapott azért, hogy az orvosoknak adja, és ezt mind elkártyázta. Sokat sóhajtozott, hogy ilyet tett, holott hosszú évek óta már nem kártyázott, emellett néhány értéke is hiányzott.

Az egész keresésre visszatekintve, nagy kegyelemnek láttam, hogy még a műszakváltás előtt odaértem a szegedi autóbuszállomásra, mert így találkozhatam azzal az emberrel, aki beszélt este az apósommal. Hálás voltam azért is, hogy

ugyan nem tudjuk, milyen veszélyes helyen járt éjszaka Sanyi bácsi, de mégsem az utcán bolyongott egyedül a hidegben. Emellett örültünk annak is, hogy épségben megkerült, és a gyenge egészségi állapota ellenére vissza tudott menni az állomásra. Nem tudom, hogy mikor érkezett oda, de pont akkor, amikor odaértem, már ő is a buszállomáson volt.

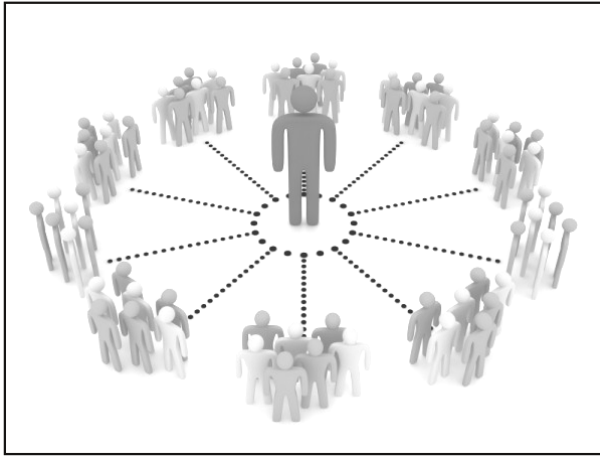
Sanyi bácsi még 2 és fél évig volt közöttünk. 2020 év elején, a pandémia kezdetén, igen hosszú ideig nem volt esély arra, hogy láthassa a férjem az édesapját. Húsvét előtti pénteken, mielőtt szabadságra indultak volna a szentesi kórházból többen, sikerült a főigazgatótól engedélyt kapnia az édesapja állapotára tekintettel, hogy utoljára meglátogassa. Sanyi bácsi nagyon megörült, és mintha erre várt volna, imádságban az Úrnak adta az életét. Még párszor találkozhattak egymással, mielőtt eltávozott közülünk.

Törökné Vincze Adrienn, Szentes

„ÉS HÍVJ SEGÍTSÉGÜL ENGEM A NYOMORÚSÁG
IDEJÉN, ÉN MEGSZABADÍTILAK TÉGED, ÉS TE
DICSŐÍTESZ ENGEM.” ZSOLTÁROK 50,15

Beszámoló a férfi csendesnapról

2022. március 20-án tartotta a Testvéri Szövetség férfi csendesnapját a derecskei baptista imaházban. A megtöltött padosorok előtt Mihály Zoltán testvér buzdított imádságra, ezután egy szívvel kértek a testvérek egymás után áldást az alkalomra és békét a háborús helyzetben. Az imaórát követően két előadást hallgathattunk meg dr. Almási Tibortól, a Baptista Teológia Akadémia volt rektorától. Az előadások tárgya a csendesnap témá-

jának – egyén a közösségben, avagy individualizmus és közösségi érdek – bővebb kibontása volt. Az előadó az első részben három pátriárkai (Ábrahám, Izsák és Jákób) és három a királyok korából (Dávid, Salamon és Roboám) vett példa elemzésén keresztül mutatta be, hogy az egyén döntései, a kisebb közösségben ápolat kapcsolatokon keresztül hogyan befolyásolják akár több későbbi nemzedék sorsát.

A második előadásban az Újszövetségből vett példákon keresztül vizsgáltuk az

egyén és közösség viszonyát, itt már konkrétan a gyülekezet viszonylatában is, többek között Anániás és Szafira, vagy Pál és a gyülekezetek története alapján. A délelőtti előadások mondanivalóját keretezték a testvérek bizonyágtételei, amik a közösség és az egyén viszonyá-

ban és konfliktusaiban gyakorlati példákkal szolgáltak. Az előadások után kötetlen formában, a bőségesen megterített asztalok mel-

tek eszmét a testvérek a csendesnap témájában.

A délután folyamán fórumbeszélgetésre került sor Török Sándor testvér moderálásával. A testvérek aktívan működtek közre hozzászólásaikkal. A legtöbb hozzászólás a családapai szerep megélésével, a családi közösség és a gyermeknevelés dinamikájával foglalkozott. A napot Gál Lajos testvér igehirdetése zárta, aki Jézus betániai megkenetésének története (Mt 26,6-13) alapján szolgált közöttünk. A késő délutáni órákban hi-

tünkben megerősödve, ismereteinkben gyarapodva vettük hazafelé utunkat, a mihamarabbi találkozás reményében.

Nagyon jó volt ismét együtt lenni a testvérekkel, érezni, hogy Isten népének van ereje az imádságra, és van ereje az Isten népe által elmondott imádságoknak. Mindig lelki szilárdsággal és bizonyossággal tölt el a csendesnapokon megtartott imaóra, jó tudni, hogy sokan sokfélék vagyunk, de imáink együtt szállnak fel az Úr elé.

Legjobban a napban Lajos testvér szolgálata érintett meg, késztetett gondolkodásra, valamint önvizsgálatra. Az ige hirdetés elem is tükröt tartott abban a tekintetben, hogy én is várom az ébre-

dést, a hétköznapiakat átjáró friss szelet, de ebben a várakozásban hajlamos vagyok elmulasztani a kötelező feladatokat. Ezek talán nem tűnnek olyan jelentősnek, ugyanakkor nélkülözhetetlenek Isten országának építéséhez. Isten tulajdonba vett népének tagjaként nem lehetek tétlen, nem várakozhatok mindig arra, hogy valami történjen, hanem nekem is el kell indulnom, ha erre indít Isten Lelke. Lehet, hogy nem lesz hatalmas áttörés a szellemi életemben minden nap, az azonban biztos, hogyha alszok, akkor nem tudok az Úrért munkálkodni. Én ezt a megfontolásra érdemes üzenetet hoztam el Derecskéről.

Dr. Kenyeres Gábor, Miskolc

„VIGYÁZZATOK, ÁLLJATOK MEG A HITBEN,
LEGYETEK FÉRFIAK, LEGYETEK ERŐSEK!”
1KORINTHUS 16,13

Beszámoló a női csendesnapról

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!” (Zsolt 133,1)

Különösen örültem, amikor megtudtam, hogy női csendesnap lesz Szigetszentmiklóson, és annak még inkább, hogy én is részt vehetek rajta.

Várakozásomat felülmúlta az, hogy testvérekkel találkozhattam, olyanokkal, akiket már ismertem, és olyanokkal is, akiket itt ismerhettem meg. Könyveket vásárolhattam ajándékozás céljából vagy akár saját részre. 2020 szeptemberében adtam át az életemet az Úrnak, és 2021-ben pünkösdkor bemerítkeztem. Tagja lettem a

Sajószentpéteri Baptista Gyülekezetnek, ahol mint családtag érezhetem magam. Megtaláltam a helyem, és tagja lettem Krisztus Testének. Erre az alkalomra is testvérekkel jutottam el, amiért nagyon hálát adok az Úrnak. Jó volt hallani a tanításokat és a biznyságokat, amelynek középpontja az Úr Jézus volt, Ő ott volt velünk akkor. A nap témája is erről szólt,

hogy „egyén a közösségben”. A tanítások, a biznyságok mindegyike ezt a témát ölelte fel. Megtalálni a közösséget, benne tagként erősíteni az egészséget, nem kifogásokat keresni, nem mondvacsinnálni elfoglaltságokra hivatkozni, hanem egy-

mást erősítve Krisztus testeként az egésznek része lenni. Ő ott volt akkor is, amikor az énekek felhangzottak, azok a csodálatos dicsőítő dallamok... Minden Róla, Vele és Érte szólt. Köszönetet mondok ezért a tartalmas, csodálatos napért a szervezőknek, a finom ebédért felelős testvéreknek, a biznyságtévőknek, a két férfitestvérnek,

akik tanításukkal közénk hozták az Úr Jézust, köszönetet mondok a technikusoknak, hogy jól látható és hallható módon tudtunk részesei lenni az alkalomnak, és köszönet azért, hogy ide eljutottam az Úr kegyelméből.

Áldott volt ez a nap!

Csikászné Horváth Erzsébet, Nagybarca

Egyén a közösségben
(individualizmus és közösségi érdek)

NŐI CSENDES NAP

2022.04.23. 9,00

SZIGETSZENTMIKLÓS
BAPTISTA IMAHÁZ, KINIZSI U. 49.

Előadó de.: Frank Róbert
Előadó du.: Török Sándor
Levezető: Katonáné Ili

Étkezés:
Minden határidőben jelentkező
részére ebédet biztosítunk,
melyet adományokból fedezünk

Jelentkezés: www.tesz.net
határidő: 2022.04.16. 24.00

Mert kicsoda a mi reménységünk?

„Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája?” (1Thessz 2,19)

Mit válaszolnál, ha valaki feltenné neked ezt a kérdést? Én első indulatomban biztosan azt: Jézus! Az apostol azonban nem annyira kegyesen, inkább biblikusan gondolkodik. Azt mondja Pál a thesszalonikai gyülekezetnek: *„Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.”* (2,20) Micsoda merészség ilyen írni emberekről! Mégis, Pál és a gyülekezet között egy olyan kapocs van, mely a legtöbb gyülekezetből ma hiányzik. Mi az Úr Jézust helyezzük az első helyre, és ez rendjén is van így. De annyira féltjük az Ő dicsőségét, hogy soha nem merészelnénk a számunkra legkedvesebb testvérekről azt mondani, hogy ők a mi „reménységünk”, „örömünk”, „dicsekedésünk koronája”, „dicsőségünk”. Ezek a magasztos szavak szerintünk csak Istent illethetik. De vajon biblikus-e ez így? A *„dicsőséget másnak nem adom”* ézsaiási alapelve vajon azt jelenti, hogy Isten magának követel minden dicsőséget, vagy azt, hogy dicsőségét senki másnak nem adja, csak és kizárólag az Ő népének? Tudom, hogy mélyen gyökerezik

bennünk az a protestáns gondolat, hogy egyedül Istené a dicsőség. Ez is rendjén van így! De felmerül-e bennünk az a kérdés, hogy kivel osztja meg ezt a dicsőséget? Amikor Pál apostol szóhasználatában ilyen olvasunk Titusról és két másik gyülekezeti munkatársról, akik adománygyűjtéssel voltak megbízva: *„...ők a gyülekezetek követői, Krisztus dicsősége”* (2Kor 8,23), akkor meglátjuk-e azt a kegyelmet, és érdemtelen megtiszteltetést, amit Isten adott az embernek, akit a képére és hasonlatosságára teremtett meg, és teremtett újjá? Jól bejáratott kegyességünk ne állja útját a biblikus gondolkodásnak, még ha oly szokatlan is egy - egy új megvilágítás a számunkra! Anélkül, hogy rábíznánk magunkat bármely emberre is, tiszteljük benne azt, akivé Isten tette, és szabadon örvendezzünk felette!

Neked ki a „reménységed”, „örömed”, „dicsekedésed koronája”, „dicsőséged”? Te kinek vagy az? Ó, adjon az Úr sok olyan kapcsolatot az Ő népe között, ahol bátran elmondhatjuk ezeket egymásról is!

Gál Lajos, Szeghalom

A normális keresztyén élet

Watchman Nee könyve, egy bibliatanulmány, a Római levél 1 - 8. fejezetének elemzése. Az első két fejezetben többek között a bűn kérdését, Krisztus keresztjét, a szabadítás isteni módját, valamint „amit az Ő halála és feltámadása képvisel és magába foglal” témákat járja körül. Az utána következő fejezetekben „Az előrehaladás útját” mutatja be, hogy miként lehet - ahogy a cím is megfogalmazza - normális keresztyén életet

élni. Az első fejezetből idézek egy bekezdést, amiben azok a gondolatok vannak megfogalmazva, amelyek a könyv vázát adják: „Pál Gal. 2,20 versében így határozza

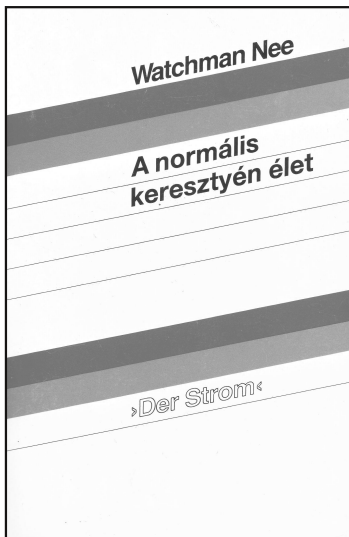
meg a keresztyén életet: „többé nem én ... hanem Krisztus!” Pál nem valami különleges

dologról beszél itt, a keresztyén élet valamilyen magas színvonaláról. Nem, Isten elgondolását mutatja be a „krisztusi ember”-ről, amelyet ezekben a szavakban foglalhatunk össze: „Nem én élek, hanem Krisztus az, Aki éli az Ő életét bennem.” Isten világosan kijelenti Igéjében, hogy csak egy felelete van az ember összes problémájára: AZ Ő FIA, Jézus Krisztus.”

Ajánlom mindazoknak,

akik szeretnék hitük alapjaiban meg erősödni és a Krisztussal való járásról olvasni.

Majercsik Judit, Tahitótfalu

„ANNAKOKÁÉRT, ATYÁMFIAI, IGYEKEZZETEK
INKÁBB A TI ELHÍVATÁSTOKAT ÉS
KIVÁLASZTATÁSOTOKAT ERŐSSÉ TENNI; MERT HA
EZEKET CSELEKSZITEK, NEM ÜTKÖZTÖK MEG
SOHA.” 2PÉTER 1,10

HÍREK

Bemerítés

2022. május 1-én Zsemberi Tamás (Szombathely) hitének vallomására bemerítkezett a Vésztői Baptista Imaházban. Az ünnepen Gál Lajos lelkipásztor testvér szolgált.

Szintén örömteli ünnep volt Miskolcon 2022. május 8-án, amikor Flender Péter és Flenderné Menyhért Nikolett álltak fehér ruhában a gyülekezet előtt. A bemerítés és a igehirdetés szolgálatát Boros Dávid ügyintéző lelkipásztor végezte.

Jegység

Révész Anna és Mihály Dávid
(Tuzsér, Békéscsaba)
Deme Zsuzsanna és Mikola János
(Debrecen, Derecske)

Alkalmaink

Az idei tábori fórumot Sajószentpéteren tartottuk meg február 5-én. Az Úrnak hála személyes jelenléttel került meg-
szervezésre a Nagycsaládos anyukák találkozója május 13-15. között Hajdúszoboszlón. Építőtábor volt Pányokon május 19-22. között.

A folyóiratot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek térítésmentesen megküldjük. Ezúton is köszönünk minden támogatást!
Várjuk olvasóink leveleit, írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri Szövetség Egyesület címén:
5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1
tesz.kozhasznu@gmail.com

Számlaszám:
OTP 11733003-20119502-00000000
Kérjük a közlemény rovatba beírni:
"Szövetség újság!"

Támogatását egyszerűen, honlapunk adományozási felületén keresztül is eljuttathatja hozzánk:
www.tesz.net/adomanyozas

Kiadó: A Testvéri Szövetség
Közhasznú Egyesület
Az egyesület honlapja:
www.tesz.net

Felelős kiadó: Dr. Szoboszlai Zoltán

Felelős szerkesztő: Gál Lajos

Szerkesztőség tagjai:
Frank Róbert, Molnár István, Török Sándor

Tördelés, szerkesztés: Frank Viktor

Korrektúra: Bálintné Száraz-Nagy Hedvig
Elekne Szoboszlai Réka,

Megjelenik: negyedévente
Aktuális példányszám: 820 db
Szoliter Nyomda, Hódmezővásárhely